

О.О. КОВАЛЬ, пошукач, ЧДТУ

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ

Лісова політика є одним із важливих напрямів діяльності органів державної влади як в розвинених країнах світу, так і в нашій державі. Насамперед тому, що лісовий фонд як об'єкт державної лісової політики є не лише джерелом матеріальних ресурсів і доходів, а й елементом природного середовища, що відіграє вагомий роль у життєдіяльності населення як кожної окремої країни, так і світової спільноти загалом. Не варто нівелювати інвестиційною складовою стратегії розвитку лісового господарства.

Інвестиційна спроможність сьогодні є домінуючим чинником формування конкурентоспроможності країни та її регіонів у майбутнє, адже сортамент інновацій дозволяє створити стратегічні переваги в конкурентніших галузях. Здатність ефективно використовувати інновації є дієвим інструментом підвищення продуктивності праці [1, 237].

Стан лісів з прийняттям нового Лісового кодексу Верховною Радою України [2] слід розцінювати як позитивний вплив, що свідчить про початок процесу формування ефективної державної лісової політики в нашій країні. Однак, поширеною є думка, що невідповідність у прийнятті та здійсненні державної лісової політики та стратегії, необов'язкове виконання лісового законодавства з боку державних структур, відсутність мотивації у працівників лісового господарства щодо підвищення ефективності власної діяльності – це результат відсутності конкретних власників лісового фонду (за державної форми власності на ліси) [3, 83].

Реформування лісового господарства в Україні почалося з оголошенням Указу Президента України від 24 лютого 1995 р. №142 “Про реформування структури управління лісовим та мисливським господарством у Закарпатській, Івано-Франківській та Чернівецькій областях”. У наступні роки було прийнято

ще ряд законодавчо-нормативних актів, спрямованих на реформування лісового господарства як окремих областей, так і країни загалом.

Важливим є прийняття Проекту Державної цільової програми «Ліси України» на 2010–2015 роки [4], який є найголовнішим програмним документом розвитку галузі. Зазначеним проектом Програми передбачається збільшення лісистості країни на 430 тис. га та створення передумов доведення її до оптимального стану та інші важливі заходи удосконалення.

Такими документами є [5]: Проект постанови «Про затвердження положення про Державну лісову охорону»; Проект постанови «Про доповнення пункту І до постанови Кабінету Міністрів від 20 січня 1997 р. № 44 та визнання таким, що втратив чинність пункт 2 постанови Кабінету Міністрів від 21 лютого 2006 р. № 174»; Проект розпорядження «Про деякі питання перевезення залізничним транспортом лісопродукції»; Проект розпорядження «Про виділення коштів Стабілізаційного фонду на заходи, пов'язані з охороною лісів від пожеж»; Проект розпорядження «Про виділення коштів Стабілізаційного фонду для придбання технологічних комплексів та обладнання для виготовлення паливної тріски»; Проект постанови «Про особливості закупівлі лісопродукції»; Проект постанови «Про внесення змін до Правил рубок головного користування в гірських лісах Карпат»; Проект розпорядження «Про утворення міжвідомчої робочої групи з питань удосконалення державного управління лісами»; Проект постанови «Про внесення зміни в Додаток до постанови Кабінету Міністрів від 13 травня 2009 р. № 464»; Проект розпорядження «Про схвалення Концепції створення єдиної державної системи електронного обліку деревини».

Список літератури: 1. Замасло О.В. Податковий механізм стимулювання інноваційної діяльності в Україні / О.В. Замасло //Формування ринкової економіки в Україні. – 2009. – Вип. 19. – С. 235-240. 2. Кодекс лісовий, від 1994.01.21, № 3852-ХІІ "Лісовий кодекс України" [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1011.24.0> 3. Блам Ю.Ш., Машикина Л.В., Машикина О.В. Проблема выбора лесной политики // Регион: экономика и социология. – 2002. – №1. – С. 79–96. 4. Постанова кабінету міністрів України від 16 вересня 2009 р. N 977 Київ Про затвердження Державної цільової програми "Ліси України" на 2010-2015 роки [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=977-2009-%EF> 5. Видавничий дім «Еко-інформ» Підтримка і розвиток

А.В. ЛАБУНЬКО, пошукач, ЧДТУ

ПРИНЦИПИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОЛІТИКИ В СФЕРІ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Ефективна державна інвестиційно-інноваційна політика передбачає використання державних інвестицій як засобу створення первинних умов для залучення приватних та іноземних інвестицій у розвиток пріоритетних галузей економіки. Особлива увага надається інвестиційним проектам, з важливою інноваційною складовою, зі змішаними інвестиціями – з використанням державної частки інвестицій як гарантій цільового спрямування інвестиційних ресурсів.

Крім того, в умовах реструктуризації економіки товаровиробники не можуть самостійно здійснювати інвестування в масштабах, необхідних для структурних змін і технічного переобладнання виробництва. Розв'язання цієї проблеми також є важливим завданням органів державної влади. [1, 173]

Доцільно окреслити загальні принципи реалізації впливу держав. До основних належать:

- Принцип ефективності – головний зміст полягає в тому, що в результаті застосування державного регулювання має передбачатись кінцевий економічний ефект. Заходи державного регулювання мають усувати такі негативні сторони ринку, як монополія та циклічність, сприяти раціональній податковій політиці.

- Принцип справедливості – ґрунтується на тому, що ринок визначає нерівність людей, а держава за допомогою відповідних регуляторів повинна коригувати цю систему перерозподілом з метою встановлення більш-менш справедливих засад. Це здійснюється через прогресивне оподаткування, проведення політики підтримки доходів, страхування безробітних тощо.